

Miserend

Klotildliget:

Február 2-án, Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepén, mindkét templomban ünnepi szentmisét tartunk, Csabán 17, Ligeten 18 órakor.

Püspök atya szeretettel várja ezen a napon a szerzeteseket és a lelkeségi mozgalmak tagjait a Székesfehérvári bazilikában, a 18 órakor kezdődő ünnepi szentmisére.

Február 5-én Pilisjászfalun este 21 órakor rövid elmélkedés és csöndes szentségi mádás lesz.

Február 6. első péntek. Mindkét templomban tartunk esti szentmisét, előtte szentgyónási lehetőséggel.

Február 7-én az esti szentmisét követő 20 percben zsolozsma-imádságra várjuk testvéreinket.

Február 8-án szlovák nyelvű szentmisét mutatunk be 9 órakor a csabai templomban.

A héten Szent Balázst ünnepeljük. Február 8-án a szentmisék után Balázs-áldást osztunk.

február 1. vasárnap
 ünnepi szentmise 9 óra
 családok miséje 11 óra
 egyetemi mise 20 óra

MTörv 18,15-20; 1Kor 7,32-35;

Mk 1,21-28

február 2. hétfő 18 óra

február 3. kedd 18 óra

február 5. csütörtök 18 óra

február 6. péntek 18 óra

február 7. szombat 18 óra

február 8. vasárnap
 ünnepi szentmise 9 óra
 családok miséje 11 óra
 egyetemi mise 20 óra

Jób 7,1-4.6-7;

1Kor 9,16-19.22-23; Mk 1,29-39

Pilisjászfalu:

február 8. vasárnap 17 óra

Piliscsaba:

február 1. vasárnap
 ünnepi szentmise 11 óra

február 2. hétfő 17 óra

február 6. péntek 17 óra

február 7. szombat 17 óra

február 8. vasárnap
 szlovák mise 9 óra
 ünnepi szentmise 11 óra

Heti imaszándék

Imádkozzunk, hogy Ukrajnában

helyreálljon a józan belátáson és a kiengesztelődésen alapuló béke!

Ördögűzés Kafarnaumban

Isten országához a jelek szerint lényegileg hozzá tartozik a közösség. Kissé modernkedve azt mondhatnánk: épül a halászok hálózata. Embereket csomóz össze az Isten Fia, hogy tartsák egymást, illetve menedékiül szolgáljanak ide-oda hányódó embertársaiknak. Egymásnak felelgetnek az evangéliumok, páros éneket énekelnek a tanítványok beszámolóit, Istenről, Jézusról, az Isten országáról és az életről rögzített belátásai. Miután Jézus igehirdetésének központját, az Isten országának eljövételét megírta, Márk sokáig nem részletezi Jézus tanítását. Inkább Jézus tettei, nem pedig beszédei árulkodnak kilétéről, szándékáról. Nem tudjuk meg, miről tanít szombaton a kafarnaumi zsinagógában, de annál világosabban látjuk, hogy a szavában hatalom van. Saját hatalom, közvetlen tekintély, amelynek nincs szüksége hivatkozásra, megbízólevélre, diplomák és végzettségek fitogtatására. Életbölcesség? Tapasztalat? A törvény minden részletének aprólékos ismerete? – A továbbiakból úgy tűnik, ennél sokkal többről van szó.

Jézus szava mindezt magába foglalja, de hatalma akkor mutatkozik meg teljes egészében, amikor a gonoszt visszaszorítja, s így végső soron saját egységét mutatja meg Istennel.

Jézussal kapcsolatban a Talmud is elismeri, hogy ördögöket űzött ki, és az evangélium is nyilvánvalóvá teszi, hogy ebben ellenfelei sem kétkedtek (vö. Mk 3,22). Kétségtelen, hogy a megszállottság és bizonyos pszichikai betegségek elkülönítése máig nehéz feladat, ezért még nehezebb pontosan megmondani, mitől is szenvedett az, akit Jézus pl. ebben az esetben meg akart szabadítani. Annyi bizonyos, hogy az evangélista kommunikációra képes, valamiféle tudattal, sőt bizonyos értelemben érzelmeivel bíró, „magát féltő” lénynek látja a tisztátalan lelket, az ember Istennel szembeszegülő tőrannoszt.

Jézus az Isten országát valósítja meg, célja az ember felszabadítása valódi életre. Még a gonoszt sem akarja elpusztítani, egyszerűen az ember javára cselekszik. Éppen ebben mutatkozik meg az Isten hatalmának és a

„Szívügy” a Klotildligeti „Jézus Szíve” Plébánia értesítője
 Megjelenik: minden vasárnap
 2081 Piliscsaba-Klotildliget, Klotild tér 1.

Plébános: Száraz László
 ☎ (30) 748-4427
 szarazlaszlor@gmail.com

gonosz hatalomnak eltérő természete. Isten nem szorul rá senkire, hatalma sem mások korlátozására, hanem az élet bőségére irányul. Mindenhatósága olyankor a legteljesebb és legcsodálatosabb, amikor az embert szabadságában szólítja meg, vagyis az embert szabadságában segíti célhoz érni.

A gonosz ezzel szemben az emberi akaratot kikapcsolni, az emberi értelmet elhomályosítani igyekszik, végül is a modern értelemben vett személy megsemmisítésére, gúzsba kötésére tör. A gonosznak is megvan a maga „hálózata”. Nevezhetjük a bűn struktúrájának, személytelen hatalomnak, amelyért valahogy egyszerre felelős mindenki és senki, amelyet mindannyian látunk, mégis elveszik a szemünk elől. Végso rettenetében a szeretet készségének abszolút zérója, sőt annál is rosszabb, hiszen személye a személytelenség akarata.

Ez a személytelenség a név titkával is

csak visszaélni igyekszik. „Te vagy az Isten Szentje.” Ezek a szavak nem hitvallás értékűek, nem a másik isteni titkának tiszteletét, s általuk minden személy titkának elismerését fejezik ki, inkább azt a hamis istenképet, amely veszélyt, vizályt, vetélkedést keres Istenben (vö. Ter 3,1-6). Márk evangélista különösen fontosnak látja, hogy csak úgy és akkor mondjuk ki Isten titkát, akkor valljuk meg Jézus kilétét is, ha szem előtt tartjuk szeretetét, kereszt-hordozását, a sokaságért élt egész életét. A kafarnaumi jelenet a zsinagógában lévő csodálkozásával zárul. Hálás csodálkozás ez, amelyet talán ismerünk mindannyian. Ilyenkor mélyet sóhajt, fellélegzik az élet. Tudunk örülni a másik örömeinek, szabadságának. És hisszük, hogy van szeretet, amely erősebb a magunkba zárkózás, a mindenkit gyanúsítás, az oktan ellenállás démonainál.

forrás: Vatikáni Rádió honlapja

Gyertyaszentelő Boldogasszony napja

Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepe Mária tisztulásának napja – görögül hypapanté, vagyis találkozás. Arra emlékezünk, amikor Szűz Mária, negyven nappal Jézus születését követően, bemutatatta gyermekét a jeruzsálemi templomban.

Az Úr Jézus bemutatását – Praesentatio Domini – Jeruzsálemben már a IV. században megünnepelték: Aetheria elbeszélése szerint 385. február 14-én ünnepi körmenetet tartottak. Minthogy karácsonyt január 6-án ülték, a negyvenedik nap február 14-ére esett. Attól kezdve, hogy Jézus születésének

ünnepnapja december 25-ére került, Jézus bemutatását február 2-án kezdték ünnepelni.

Róma a VII. században fogadta el a liturgikus napot, a Simeon és a kised Jézus találkozására utaló Hypapante néven. A X. századtól a nyugati egyház liturgikus könyvei egyre inkább Mária tisztulását emelik ki, és erről nevezik el az ünnepet – Purificatio. A keleti egyház hagyományával teljes összhangban 1960 óta ismét az Úr ünnepeként, Urunk bemutatásaként tartjuk számon.

A Münchener kódexben (1466) Szűz Mária tisztulata, az Érdy-kódexben (1527) Asszonyunk Mária tisztulatja, Mária tisztulásának napja (purificatio Beatae Mariae Virginis) néven szerepel. Az 1092-es szabolcsi zsinat a kötelező ünnepek közé sorozta, a XX. század elejétől tanácsolt ünnep.

Az 1494. évi királyi számadáskönyv szerint Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepén királyaink a szentmisén megjelent főpapok és országnagyok között gyertyát osztottak szét.

Negyven nappal Jézus születése után, a mózesi törvény szerint előírt áldozat följajlásakor a jeruzsálemi templomban jelen volt az agg Simeon is, aki a nemzeteket megvilágosító világosságnak nevezte Jézust. A világ világosságával való találkozás szimbólumaként alakult ki a gyertyaszentelés szokása.

„A gyertya Krisztus, kinek testét a viasz, lelkét a cérna, s istenségét a világosság ábrázolja” – írja Tökés István. A szentelt gyertya mint Jézus Krisztus jelképe egyike a legrégebb szentelményeknek; már az ókeresztény korban Krisztus jelképévé vált: magát fölemészti, hogy másoknak szolgálhasson. A Pray-kódex tanúsága szerint a magyar középkorban ezen az ünnepnapon először a tüzet áldották meg, majd ennél a szentelt tűznél gyújtották meg a gyertyákat. Az ünnep már a magyarországi miseliturgia legősibb forrásában, a XI. századbeli Hahóti-kódexben is előfordul – olvasható Bálint Sándor Ünnepi kalendáriumában.

A magyar paraszti hagyományban a

szentelt gyertya a bölcsőtől a koporsóig elkísérte az embert: keresztelésig az újszülött mellett világított; amikor a fiatal anya először ment templomba, szintén gyertyát vitt a kezében; gyertyát égettek a súlyos beteg mellett, szentelt gyertyát adtak a haldokló kezébe. A szentelt gyertyát a sublótban, ládafiában tartották, vagy szalaggal átkötve a falra helyezték.

E naphoz időjárás- és termésjósló hiedelmek is kapcsolódnak. Közismert hiedelem szerint, ha gyertyaszentelőkor jó idő van, a medve a napsütésben meglátja az árnyékát, és megijedvén visszabújik barlangjába, elnyúlik a tél; de ha nem, korai tavaszra számíthatunk. Claude Gaignebet feltevése szerint ez a babona a naptárrendszer félreértéséből született – írja Jankovics Marcell a Jelkép-kalendáriumában: a francia tudós szerint a medvének éjjel kellene megnéznie az árnyékát, kiderítendő, telihold van-e, vagy sem. Az időjóslásnak, legalábbis naptári vonatkozásban, csak így van értelme. Ha ugyanis gyertyaszentelőkor telihold van, messze esik a húsvét; ha azonban, újhold lévén, az orráig sem lát a mackó, hamarost itt van, a csillagászati tavasz beköszöntekor. Őseink a medvében a legfőbb a vegetációs ciklus, illetve a holdváltások urát tisztelték; téli álmából való február eleji ébredése, valamint azt, hogy ekkor hozza világra bocsait, a természet föltámadásának, a tavasz eljövételének jelképévé vált. A medvekultusz európai nyomai a jégkorszak elejéig követhetők a múltban – tudhatjuk meg a Jelkép-kalendáriumból.

forrás: Magyar Kurír